

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Henrici Canisi[i] Noviomagi, Belgæ, Jn Academia
Ingolstadiensi SS. Canonum Profess. Ordinarii & Primarii,
Opera Quæ De Ivre Canonico Reliqvit**

Canisius, Heinrich

Coloniae Agrippinae, 1662

In Cap. Tanta 6.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62169](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62169)

In Cap. Tanta 6.

SUMMARI A.

1. Liberi non legitime nati sunt legitimi per subsequens matrimonium.
2. An & nati ex matrimonio putativo?
3. Non interest, liberi sint nati ex concubina vel meretrice.
4. Legitimati hoc modo an succedant in bonis parentum.
5. An & legitimati matrimonio à senibus vel sub mortem contracto?
6. Et quid si matrimonium intermedium intercesserit?
7. An succedant in iura primogenitura?
8. Filii Clericorum in minoribus an per matrimonium subsequens legitimi fiant.
9. Non sunt legitimi ex adulterio nati.
10. Non ex Christiano & infideli.
11. Non ex incestu.
12. Et quid de nepote ex filio naturali?
13. Legitimatio hac an procedat, si ve natiuitatis siue conceptionis tempore potuerit inter parentes consistere matrimonium.

Textus huius Capituli omnium ore decantatur, quem ut explicatiùs intelligamus, eius verba hic recensenda sunt: *Tanta est vis, inquit, matrimonii, ut qui antea sunt geniti, post contractum matrimonium legitimi habeantur. Sin autem vir, vivente uxore sua, aliam cognoverit, & ex ea prolem susceperit, licet post mortem uxoris eandem duxerit, nihilominus spurcius erit filius, & ab hereditate repellendus, praesertim si in mortem uxoris prioris alteruter eorum aliquid fuerit machinatus.* Haec textus. Ex quo discimus, * quòd liberi antè non legitime nati fiant legitimi per subsequens matrimonium inter eodem parentes contractum, nisi nati sint ex adulterio, hoc est, vivente priore uxore. Idem constitutum est à iure civili; quo tamen praeter matrimonium requiruntur dotalia instrumenta, l. Cum quis 10 C. De natur. lib. & s. fin. Instit. De nupt. de quibus paulò post latius. Rationem textus nostri hanc reddunt Dd. quòd vitium praecedentis concubitus purgetur per matrimonium subsequens, arg. l. 2. C. De his qui vi meritisve caus. & l. pen. D. De condit. ob turp. caus. & ita retrotrahatur matrimonium ad tempus conceptionis liberorum. Quae ratio facit, ut in liberis adulterinis cesset haec legitimatio per matrimonium, sicut fusius dicitur infra.

Ceterum hic quaestio est, An idem obtineat in matrimonio putativo: ut, exempli causà, Titius prolem suscepit ex Maria conlanguea vel uxore alterius, quam talem esse ignorabat, postea cum ea solemniter & bona fide contraxit matrimonium: quaesitum est, an proles illa per huiusmodi matrimonium subsequens legitima facta sit? Quod existimat Bernard. hic in V. aliam, & Butrius ad c. Quod nobis num. 6. in fine eod. licet hic rem obscuritate sua involvat Eiusdem sententiae videtur Dominicus Geminianus, Consil. 66. Et ratio haec esse potest, quòd eundem effectum habeat matrimonium putativum, quem habet verum & legitimum matrimonium, c. 2. & ibi lavius dixi supra eod. & c. pen. inf. eod.

Contra dicitur Panormit. hic num. 9. quòd scilicet huiusmodi proles non efficiatur legitima per subsequens putativum matrimonium: idque ex sententia Glossae hic in d. V. aliam: sed male, cum Glossa potius hanc sententiam rejiciat. Rationem hanc adfert Panormit. Quod enim liberi ex putativo matrimonio nati legitimi fiant, ut in d. cap. 2. & d. c. penult. id fit, quòd parentes eorum dederint operam rejicitae, utpote matrimonio ante à bona fide & publice contracto. Non verò ubi nullum matrimonium praecesserit; nam tunc parentes illicitae rei operam dabant, atque idcirco nullum ex eo praemium consequi debent. Hanc Panormitani sententiam probat & Didac. Covarr. in IV. Decretal. part. 2. cap. 8. §. 2. num. 20. & Franc. Sarmient. Selectar. Interpret. lib. 1. c. 6. num. 3. verso. cum ergo, quo loco eandem Panormitani rationem adfert, licet obscurius. Praemittit ibid. num. 2. aliam huius sententiae rationem, quòd videlicet matrimonio haec vis tribuatur. Inquit enim textus noster: *Tanta est vis matrimonii.* At verò matrimonium putativum non est proprium matrimonium, sed improprium. Igitur putativo matrimonio haec vis tribui non potest: siquidem verba (inquit) regulariter simpliciter, non secundum quid intelligi debent, l. 1. §. qui in perpetuum D. Si ager vestig. pet.

Verum ratio Panormitani nullius momenti est. cum ea torqueri possit in omnes naturales liberos, in quorum procreatione parentes etiam operam dederunt rei illicitae (quippe omnis concubitus, praeter conjugale, interdictus est, can. Nemo

Ecc

blan-

blandiatur & *can. Meretricis xxxiv quæst. 4.*) & tamen hoc textu naturales legitimantur per subsequens matrimonium. Sed nec altera ratio Sarmienti momentum habet. Nam ex ea sequeretur, etiam liberos ex matrimonio putativo postea natos non esse legitimos, cum & hoc casu non sit proprium matrimonium. Neque dubium est, verba propriè accipiendâ esse, quando scilicet aliter non constat de mente loquentis, aut constituentis, *l. Non aliter 67 D. De legat. 2.* At verò constat, putativum matrimonium à jure æquiparari vero & legitimo matrimonio, quod attinet ad legitimam liberorum, *d. c. 1. & c. penult. in seod. Cur* igitur, quod hoc textu nostro constitutum est de vero & proprio matrimonio, idem transferri non debeat ad putativum matrimonium? Unde priorem sententiam omninò amplectendam censeo, quam & *Rota Romana* & alii *Dd.* amplexi sunt, apud *Covarr. jam d. loco* & *Ant. Gabrielium commun. conclus. lib. 6. de legit. concl. 1. num. 4. & 6.* licet, ut antè dixi, contrarium sentiat idem *Covarr.*

3 Neque interest in legitimatione, quæ fit per matrimonium subsequens, liberi nati sint ex concubina vel ex meretrice, cum matrimonium cum utraque rectè contrahatur, *c. Inter opera 10 sup. De sponsal.* Item parentes disparès sint genere vel divitiis; siquidem disparitas hæc nihil quoque ad matrimonium pertinet, quod solo contrahentium consensu nititur, *c. 1. sup. De conjug. servor. juncto* & cum apud *5. De spons. Covarr. d. s. 1. num. 9.* Quo fit, ut nec instrumenta dotalia hoc jure nostro requirantur, licet de jure civili omninò necessaria sint ad hanc legitimationem, ut suprà meminimus.

4 Quæ certè indubitata sunt, quod attinet ad matrimonii vim & legitimationem liberorum. At difficultate non caret, utrum obtineat quoad successione hæreditariam in bonis parentum? Movet, quòd de jure civili non legitimantur per matrimonium, nisi soli naturales liberi, hoc est, qui domi ex concubina nati sunt, idque dotalibus sive nuptialibus instrumentis intervenientibus, *s. 1. Novell. 89. Quib. mod. natur. filii efficiantur legit. & l. Cum quis 10 C. De natur. lib.* Ergo cum hi soli liberi legitimantur per subsequens matrimonium, alii verò non nisi jure Canonico, propter matrimonium, quod propriè juris Canonici est, videtur hos ad successione hæreditariam admitti non debere, cum hæreditaria successio à jure Civili non Canonico introducta sit, *l. 1. D. De petit. hæred. juncto cap. Per venerabilem 13. inf. h. tit.* Et putat Præ-

positus hic num. 20 eos, qui jure Civili tantummodò legitimantur, tantummodò fieri parentum suorum legitimos successores in terris Imperii; reliquos verò minime, hoc est, qui solo jure Canonico legitimi facti sunt per matrimonium. Idem voluerunt *Angelus Perusinus*, & alii, quos refert *Covarr. d. s. 2. num. 8.* & multis rationibus confirmare nititur *Ferdin. Vasq. Illustr. controver. lib. 6. cap. 41.*

Verum idem *Covarr.* eodem loco hanc sententiam non admittit. Siquidem (ait) ratione matrimonii filii censendi sunt legitimi etiam in foro Cæsaris, cum matrimonium jure Pontificio judicetur, non Cæsareo. Unde consequens est, ut & successio hæreditaria ex matrimonio dependens ad omnes legitimos per matrimonium indistinctè pertineat. Si enim filii, quare non tamen hæredes; sicut *D. Paulus* loquitur, *ad Rom. 5. Quare* & contrariam sententiam meritò reprobat *Alex. & Jason*, quorum opinionem communem fateatur *Car. Ruinus conf. 211 col. 2. vol. 1. ut testatur Covarr. sup. allegato s. 1. num. 8.*

Atque idèd non obstant rationes à *Vasquio* allata: ea enim procedunt, quando prohibente jure Civili matrimonium contractum est; hæc enim specie non habet locum patria potestas, non successio hæreditaria, aliaque, quæ juris civilis sunt. At verò cum matrimonium apud Christianos jure Pontificio æstimeretur, etiam in foro civili, necesse est eodem jure contracto matrimonio, sequi eosdem effectus, quos habet matrimonium ex se legitime contractum; cum hi necessarid consequantur ex matrimonio, quomodolibet jure Canonico legitime contracto.

Idem juris est in matrimonio à senibus vel sub mortem contracto cum concubina aut cum alia muliere, ut & eorum liberi illegitimi per matrimonium legitimantur, & admittantur ad hæreditatem parentum suorum, cum inter eos minime matrimonium interdictum sit, *d. cap. Cum apud sup. De sponsal. sicut videre est latius apud Covarr. sup. citato loco s. 2. num. 10. & Ant. Gabriel. supra cit. loco num. 18. & præcipuè Franc. Sarmient. Selectar. Interpret. lib. 1. cap. 6. num. 5. cum seqq.*

Illud in controversiam vocatur, si matrimonium intermedium cum tertia persona intercesserit, & postea eâ mortuâ ad priorem matrimonium contrahendi causâ redeatur, an nihilominus liberi ex priore nati per matrimonium secundum legitimantur? Exemplo res illustratur. *Titius* liberos genuit ex *Mævia* soluta, id est, nullo matri-

monio junctâ, deinde Semproniam duxit in uxorem; hâc mortuâ redit ad Mæviam, contrahitque cum ea matrimonium: quæritur, an per hoc matrimonium cum Mæviam liberi antea nati fiant legitimi? Sunt qui negant, quasi legitimatio per interjectum matrimonium jam impedita sit, *argum. l. fin. C. De naturalib. lib. Et l. Pomponius 13. §. quæstum D. De acquir. vel amitt. poss. quâ possessio ab alio interrupta non continuatur cum præcedente. Sed rectius contra alii asserunt, quos recenset Didac. Covarr. d. §. 2. nu. 18. Et Anton Gabriel. d. concl. 1. nu. 14. Et ratio est, quia sufficit ad hanc legitimatorem liberorum parentes tempore conceptionis eorum potuisse inter se contrahere matrimonium, sicut constat ex textu nostro. Neque impedit intermedium matrimonium, eò quòd morte sublato sit: neque ulla fuit interruptio legitimatorem, quæ nulla fuit, antequam posterius matrimonium contraheretur. Facit pro hac sententia elegans textus in l. Tradendis 8. §. 1. D. Communia prædior. quo loco valet impositio servitutis altius tollendi vel non tollendi, item itineris per alium fundum, etiamsi ædes aliæ vel fundus interjectus sit; ita tamen, ut tunc conualecat servitus, si intermediis ædibus vel fundo postea similis servitus imposita, & sic impedimentum sublato sit.*

7 An autem hoc idem obtineat in primogenitura, major inter Dd. contentio est? Primogenituram sive primogenium voco jus, quo primogenitus præfertur fratribus suis, idque vel ex consuetudine, vel ex auctoritate Imperatoris, vel alterius Principis superiorem non agnoscentis, ut passim videmus in Regibus Ducibus, & Comitibus, quorum primò natus præfertur in successione parentum reliquis suis fratribus. Circa hanc primogenituram disputatur à Dd. nostris, an is filius, qui prior ex soluta muliere natus est, deinde alter ex legitima uxore, si postea hâc mortuâ uxore redeat pater ad priorem solutam, & cum ea matrimonium conveniat, an inquam prior filius utpote jam legitimatus per subsequens matrimonium præferri debeat secundo genito ex uxore legitima. Hanc quæstionem multis utrimque allatis auctoritatibus Dd. & argumentis latè examinat And. Tiraq. in tract. suo de jure primogenit. quæst. 34. num. 3. cum seqq. ubi sub num. 4. præfert secundo genitum naturali legitimo, ob rationes ab eo allatas, quas non attinet hic omnes recensere. Duas potissimum adferam, quæ majoris videantur esse momenti. Quarum prior est: licet, inquit, naturalis prior naturâ tamen jure posterior

est, quia naturale & civile vinculum, ex quibus constat successio, reperiuntur prius in legitime nato, quàm in legitimo. Igitur legitimus natus merito præfertur legitimo. At quoties duo requiruntur ad jus aliquod consequendum, is prior est, in cujus persona ea duo prius reperiuntur, *arg. l. Quoties C. De rei vindic. Altera ratio est, quòd legitimatio non debeat trahi in præjudicium alterius, per text. in §. si quis sanè Et in §. sit igitur licentia Nov. 89. quib. mod. nat. effie. legit. text. optimus in c. Quamvis De refer. lib. 6. His favore videtur textus noster, dum inquit, Legitimi habeantur, quasi legitimati, non verè legitimi sint. Et hanc quoque sententiam videtur sequi And. Cail. lib. 2. observ. 141.*

8 E contra verò Did. Covarr. in d. §. 2. nu. 35. præfert legitimatum legitimo filio. Quod sanè probatur per hunc textum nostrum, in quo dicitur, liberos antè ex soluta natos fieri legitimos per subsequens cum eadem matrimonium. Nec movent verba, Legitimi habeantur, quia eandem vim habent, ac si dictum fuisset, legitimi sint, quemadmodum docet hîc Panorm. num. 4. asserens in habente potestatem legitimandi paria esse hæc duo, Sint legitimi, & habeantur pro legitimis. Quo verò ad rationes supra allatas, prior quidem vera est in specie d. l. Quoties, eò quòd dominium rei venditæ non per nudum contractum emptionis, sed per traditionem transferatur, l. Traditionibus 20. C. De pactis: non verò ad propositam quæstionem accommodari potest, cum secundo genito, licet legitime nato, nullum adhuc jus in successione verè acquisitum sit, sed tantummodò habeat spem ad succedendum post mortem patris, quam spem jam antevertit & impedit legitimatio per subsequens matrimonium facta. Quæ responsione eliditur & posterior ratio. Etenim nullum præjudicium fit secundo genito, si, priusquam succedat patri, alter eum præveniat, propter qualitatem legitimatorem, quæ per subsequens matrimonium accedit, & retrahitur ad tempus conceptionis prioris filii naturalis.

Nec hîc omittenda est quæstio, quæ traditur à 8 plerisque de Clerico, qui in minoribus ordinibus constitutus, sustulit liberos ex concubina sua, an hi per matrimonium postea cum eadem contractam legitimi fiant? Bartolus in l. 3. n. 5. D. De concubin. distinguit inter Clericum beneficiatum, & non beneficiatum, ut hujus liberi legitimentur per subsequens matrimonium; illius verò minime, eo quòd tempore conceptionis non poterat contrahi, & consistere inter eos matrimonium, quod

quod alioqui necesse est in hac legitimatione, ut pauld inferius latius docebitur. Eandem sententiam Bartoli probat Franc. Sarmient. *Selectar Interpret. lib. 6. c. 5. nu. 7. 8. & 9.* Sed verior est contraria opinio, quam tenent Butrius *num. 19.* & Joan. Andree, *cum aliis, quos recenset & sequitur Did. Covarr. in IV. Decretal. p. 2. c. 8. §. 2. num. 5.* & Ferdin. Vasquius *Illustr. Contr. lib. 6. c. 51. num. 2.* Siquidem sufficit in hac legitimatione, quod tempore conceptionis potuerit consistere matrimonium inter parentes, sicut ex textu nostro recte colligit Joan. Andree, illud loco regula tradens, quod geniti ex quocumque concubitu, qui potuerat esse conjugalis, si tunc consensus matrimonialis intervenisset, in per matrimonium subsequutum legitimentur. Quod & Butrio & Cardinali placeat, teste Præposito *hic num. 12.* At verò constat, Clericum in minoribus existentem etiam beneficiatum posse contrahere matrimonium, per text. *in c. 1. §. 3. sup. De Cleric. conjug.* Quo fit, ut & idem retinendum sit in liberis Monachi-vel Monialis susceptis intra annum probationis, ut & hi similiter per subsequens inter parentes matrimonium legitimi fiant; quemadmodum ex Butrio & Card. tradit idem Præpos. *d. num. 12.* Nam & hic subest eadem ratio, quod scilicet parentes tempore conceptionis poterant matrimonialiter conjugari. Horum sententia suffragari videtur Covarr. *d. §. 2. num. 5. in fine,* licet & hoc in casu Sarmient. *d. num. 8.* his refragetur. Nec enim ejus ratio quidquam efficit, quod aasserat liberos ex Clerico vel Monacho natos ideo non legitimi per matrimonium, quod eo tempore, quo concepti sunt liberi, pater non erat solutus. Imò solutus fuit, quia regula continentia nondum se addixerat, *c. Statutus 23. sup. De regularib.*

Atque hæc hæc de liberis, qui per subsequens inter parentes matrimonium legitimentur: nunc consequens est, ut videamus de iis, qui per matrimonium non legitimentur. Et quidem ex textu nostro liquet, filium alterinum, hoc est, qui à viro, vivente uxore, ex alia muliere susceptus est, non legitimum, uxore mortua per matrimonium cum adultera, sed manere spurium, id est, illegitimum. Idem est ex parte mulieris, si ea, superstiti marito suo, filium ex alio suscepit, quod nec hic filius per matrimonium cum adultero legitimetur. Quod tamen ita accipiendum est, quando filius utroque parente sciente ex adulterio susceptus est, non si alter tantum modò scivir, alter ignoret. Nam hujus bonæ fides efficit, ut filius ille legitimus fiat, subsecuto

inter eosdem parentes matrimonio, sicut constat ex iis, quæ supra in principio hujus Capituli adduximus. In adulterinis filiis utroque parente sciente conceptis hanc rationem reddunt Dd. quod inter eos matrimonium tempore conceptionis consistere non potuerit. Nam, ut antè dixi ex Joan. Andr. in legitimatione, quæ per matrimonium fit, necesse est, ut concubitus potuerit esse conjugalis inter parentes. Idem multis auctoritatibus confirmat Ant. Gabriel. *lib. 6. De legit. conclus. num. 55.* Quod non est, ubi in adulterio procreati sunt filii.

Eadem ratione proles ex congressu Christiani cum Saracena vel alia infideli non efficitur legitima per matrimonium, etiam si infidelis postea Christianis sacris initiata in matrimonium cum Christiano conveniat. Panorm. *hic num. 14.* Neque enim antea inter illos matrimonium poterat consistere, *ut d. sup.*

Adde prolem ex incestu procreatam, puta inter cognatos & affines in gradu prohibito, qui si postea ex dispensatione summi Pont. contrahant inter se matrimonium, hanc prolem minime legitimi per hujusmodi matrimonium, idque ob eandem rationem; Adeò quod hac in re pro regula observandum sit, quod quando cum que concubitus non potuit esse conjugalis inter parentes, nunquam liberi fiant legitimi per subsequens matrimonium; & è diverso, quando conjugalis esse potuit, legitimi fiant.

Sed quid de nepote? Ponamus filium naturalem mortuum reliquisse ex justo matrimonio nepotem, an hic nepos per matrimonium postea contractum inter avum & aviam legitimus fiat? Negant Andr. Gail. *lib. 2. Obs. 14. in fine* & Anton. Gabr. *commun. concl. lib. 6. De legit. concl. 1. numer. 57.* ubi ejusdem sententia plures auctores enumerat. Moveret hac ratione Andr. Gail. quod legitimationis principium fieri debeat in filio, quo sublato non potest fieri in nepote. Hæc ratio rem non satis explicat. Sed clarius, ideo nepos non legitimitur, quod pater ejus mortuus sit, & idcirco incapax legitimationis non potest ex patris persona legitimitio ad nepotem descendere, *arg. l. 1. §. ceterum D. De acquir. vel amit. possess.* E contra censet Covarr. *supè cit. §. 2. num. 23.* ob hanc rationem, quod quis possit adoptari in nepotem, non existente filio, *l. Adoptare 37. & l. Adoptivos 43. D. De adopt. ergo & legitimi, mortuo filio.* Quæ consequentia mihi vera non videtur, eò quod adoptio in nepote incipiat, non vero in filio, quod

necess.

necesse est in legitimatione propter successionem. Nam videmus nepotem licet legitime natum ex naturali filia non succedere avo suo, idem quod in filio naturali interrupta fit successio, ut est text. in d. l. fin. C. De natur. lib. Unde priorem sententiam

13 juri & rationi magis consonam existimo. Restat ultima quaestio, quae magnam difficultatem continet, utrum satis sit in hac legitimatione, quod matrimonium inter parentes potuerit consistere tempore nativitatis filii, an praecise exigatur tempus conceptionis; ut si, exempli gratia, Titia ex adultero filium concepit, dum uterum gestaret mortua est adulteri uxor, & postea matrimonium contractum est inter adulterum & adulteram, antequam nasceretur filius: quaesitum est, an hic per matrimonium fiat legitimus? Quod volunt Hostiens. Joann. Andr. & alii. E diverso censent alii, omnino spectandum esse tempus conceptionis, ut Salicet. & Ant. Rosella, quos citat Covarr. in sap. alleg. §. 2. num. 2, & pro his est text. in l. Paulus 11, D. De statu hom. Paulus respondit, inquit textus, eum, qui vivente patre & ignorante de conjunctione filiae conceptus est, licet post mortem avi natus sit, justum filium ei, ex quo conceptus est, non videri. Ex quo aperte probatur, inspicendum esse tempus conceptionis: ut, si eo tempore valuit matrimonium, filii legitimi sint; sin minus, non sint legitimi, licet

tempore nativitatis filii valuerit matrimonium: quia macula ex conceptione, non ex nativitate contrahatur. Ita recte Franc. Sarmient. *Select. In ter. lib. 1, c. 5, num. 10.*

Qui vero priorem sententiam probant, ut & ipse Covarr. jam d. loco, nituntur textu in l. Qui in utero D. De statu hom. Qui in utero est, ait textus, perinde ac si in rebus humanis esset, custoditur, quoties de commodis ipsius partus quaeritur. Igitur sufficit ad hanc legitimationem consequendam, partum aliquo tempore fuisse in utero solutae mulieris. Sed non animadvertunt hunc partum ab initio fuisse adulterinum, nec vitium hoc intermedio tempore purgari, unde remanet semper adulterinus. Et textus in d. l. Qui in utero accipiendus est de filio legitime concepto, vel saltem in concubinato. Hos enim solos agnoscit jus civile; per text. in l. Vulgo 13, D. eod. tit. De statu hom. Nituntur etiam textu in l. Et servorum 5, in fine & §. sufficit D. De ingen. quibus locis ut quis liber nascatur, sufficit, vel aliquo tempore fuisse in libero utero. Nam respondetur, aliud esse in servitute, quae per manumissionem matris facilius eluitur in filiis adhuc in utero existentibus, cum servitus non delicto matris imputeretur, sed calamitati, ut loquitur textus in d. §. sufficit. Nostro vero casu ex delicto parentum filius adulterinus judicatur.

In Cap. Per venerabilem 14.

SUMMARI A.

1. S. Pontifex an & quatenus legitimare possit quoad haereditariam successionem.
2. S. Pont. extra territorium Rom. Ecclesia in temporalibus jurisdictionem non exercet.
3. An quis pro parte possit legitimari, pro parte non legitimari?
4. S. Pontificis circa legitimaciones potestas.
5. Princeps supremus supplet defectus natalium.
6. Princeps an laicum legitimare possit quoad bona patris sui Clerici?
7. An filios proprios legitimare possit?
8. Qualiter legitimatio hac fiat.
9. Assensus cognatorum an necessarius?
10. An procedat quoad successionem Feudali?
11. Princeps absolutus sua potestate ita legitimare potest.
12. Etiam per alium, ut Comitem Palatinum.

HOC Cap. agitur de legitimatione liberorum, quae fit auctoritate S. Pontificis, vel alterius Principis superiorem non recognoscentis. Quae & in usu frequentissima est. Priusquam vero de ea exactius differamus, non abs re erit textum nostrum percurrere, & singula breviter, quoad id fieri potest, perstringere.

Itaque facti species sic se habet. Quidam nobilis Dominus Montis Pessulani in Galliis, dimissa uxore sua legitima, aliam mulierem sibi adsciverat, ex qua cum liberos suscepisset, postulavit a summo Pont. ut ejus auctoritate liberi legitimarentur, ne defuncto se repellerentur ab haereditate sua: non enim patri succedunt liberi adulterini, *Auth. Ex complexu C. De incest. & inut. nups.* Cui antequam respondeat S. Pont. adducit quasdam rationes, quibus id posse fieri videbatur. Et primo quidem, quod Apostolica Sedes ali-

Ecc 3

quando